

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3988/2019
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ АД Београд, чији је пуномоћник Младен Магдалинић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3723/18 од 22.05.2019. године, на седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3723/18 од 22.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1194/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење тужене број .. од 01.02.2017. године којим је тужили распоређеној на пословима ликвидатора благајника у експозитури ББ, пословни центар .., Филијала ..., отказан уговор о раду од 2002. године са припадајућим анексима које је тужила закључила са туженим, а због повреде радне обавезе дефинисане чланом 10. став 1. Алинеја 2. и алинеја 5. Анекса број .. од 07.03.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да је врати на радно место ликвидатора благајника у наведеној експозитури. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженом накнади трошкова поступка у износ у од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3723/18 од 22.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није учињена повреда одредби парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се у ревизији неосновано указује. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља битну повреду због које се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу на неодређено време код туженог од 2006. године, а на основу анекса уговора о раду почев од 14.03.2016. године обављала је послове ликвидатор благајник у експозитури ББ, Сектор послова са становништвом, Филијала Против тужиле је покренут поступак утврђивања одговорности због тога што је утврђено да је учинила повреде радне обавезе дефинисане чланом 10. став 1. алинеја 2. и 5. анекса број .. од 07.03.2016. године, јер дана 19.09.2016. године није поступила у складу са Упустом „благајничко пословање“ с обзиром да је приликом пружања услуге клијенту извршила трансакцију књижења рачуна за струју, а потом извршила и трансакцију исплате новчаних средстава за плаћање рачуна, приликом које није одштампала исплатни налог, па самим тим ни клијент није могао да потпише исти. Видевши пропуст, без обраћања за помоћ било коме, уместо да изврши поновну штампу исплатног налога, тужилца је поново урадила исплату са текућег рачуна клијента, а како налог није био потписан, она је по штампању налога потписала клијента, оверила налог и потом одложила уз остале налоге. Трансакција је извршена након завршетка радног времена експозитуре, а извршењем исте је дошло до неслагања стања благајне овде тужиле, јер је извршена исплата у систему, а новац је остао у благајни. Чињеница је да није констатован вишак, а самим тим није ни пријављен на крају дана. Проблем је констатован сутрадан, када је дошао клијент у експозитуру како би извршио рекламацију због дуплог скидања идентичног износа новчаних средстава са текућег рачуна. Због наведене повреде тужилци је радни однос престао решењем од 01.02.2017. године.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), када су одбили захтев тужиле за поништај решења отказа уговора о раду и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиле стекла обележја повреде радне обавезе назначених чланом 10. анекса уговора о раду, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање послова односно извршавање послова супротно закону, прописима или актима банке који није у складу са правилима понашања и професионалне етике, процедурама о правилима и упустима, инструкцијама, одлукама надлежног органа или другог акта банке чиме је образован отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

Наиме, да би био законит отказ уговора о раду због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. У конкретном случају, тужила је радећи свој посао учинила неправилност у раду са налогом клијента, кршећи интерне акте банке због чега се ради о свесном пропусту у раду запосленог, конкретно тужиле, што јесте, супротно наводима ревизије, описано у отказним разлозима, и што представља несавесно и немарно понашање односно понашање са непажњом у вршењу радних обавеза, како су правилно закључили нижестепени судови. Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, а како је тужилци законито престао радни однос нису испуњени услови за враћање на рад прописани чланом 191. став 1. Закона о раду. Како је чланом 175. став 1. Закона о раду прописано да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику и да обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, то је спорно решење донето сагласно овој одредби, а ревизијски навод о лакшим и тежим повредама радне обавезе степеном кривице није релевантан јер то није предмет уређења Закона о раду нити статута и правилника туженог.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић